Ч. 226. Неділя 7 (20) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Промова п. Президента Міністрів.

На вчерашнім засіданю палати послів, по предложеню буджету на р. 1902 і фінансовім exposé п. Міністра скарбу дра Бем-Баверка забрав слово п. Президент Міністрів др. Кербер і виголосив довшу промову, котра зробила в палаті враженє. П. Президент Міністрів менше більше так говорив:

Правительство уважає, що доки национальні спори в Австриї не полагоджені, доти оно мусить стояти по-за сторонництвами, аби не стягнути на себе закиду сторонности. За для внутрішного розладу наша держава остала значно позаду. Положенє виробило ся таке, що мусить ся шукати з него виходу, коли будуччина держави не має бути загрожена. Всї австрийскі народи інтересовані в тім, аби Австрия добре розвивала ся. Тому єсть задачию правительства завести в Австриї национальний мир. Та заки то стане ся, мусить парлямент — доки не поладнає ся економічних справ і відносин до Угорщини — залишити национальні суперечки а віддати ся поважній праци. Супротив прочого сьвіта мусить Австрия виступати як оден нарід.

Що до австрийско-угорских відносин, звернув президент увагу на їх значінє для австрийского промислу і рільництва. Однакож, як видно навіть з промов визначних угорских мужів, грозить нам економічна війна з другою половиною монархії, а то сумно мусїло би відбитись на політичнім відношеню обох злучених держав. В найблизших торговельно-політичних переговорах буде правительство супротив Угорщини стояти на становищи безусловної льояльности, на становищи інтересів цілої австро-угорскої монархії, що не виключає належного береженя окремих інтересів Долитавщини.

Населенє обох половин Монархії повинно зрозуміти, що найблизшим торговельним ринком для кождої з половин є друга половина. І на тій дорозі можливе поладнанє з Угорщиною. Колиж би то не удало ся, то Австрия потрафить повести торговельну політику на власну руку, а се певно лекше їй удасть ся, ніж другій державі! (т. є. Угорщині). (*Живі оплески*.)

Велику надію покладає п. президент міністрів на закюченє торговельного договору з Німеччиною, що дало би Австриї свобіднішу руку. Особливо мусять настати зміни в ветеринарийній конвенциї і єї виконуванє забиває австрийску годівлю товару й безрог.

Задачию торговельних договорів буде рівнож хоронити слабий австрийский промисл перед заграничною конкуренциєю. В тім взглядї думає правительство поступати рішучо й не уступити від інтересів свого населеня ні на один крок.

Дальше заповів п. президент Міністрів внесенє проєктів нових законів: прасового, против пияньства, про убезпеченє робітників на старість і т. п. Просив палату о скоре веденє буджетових праць, бо перед Різдвом мусить парлямент розійти ся а по Різдві будуть радити сойми, так що найблизша сесия парляменту скличе ся аж на весну 1902 р.

Свою промову закінчив др. Кербер оськими покликом:

„Нехай спаде завіса на минувшину, що стілько нас коштувала. Приступаймо до поладоди буджету, не думаймо про §. 14. Нехай парлямент ужиє свого першого права — права буджету. Се нам дасть вільну руку до невсипущої праці, яка донкола нас кипить!" (*Оплески і ґратуляциї*).

Канонічна візитация Впреосьв. Митрополита.

Про ту візитацию пишуть із Скалатщини до „Руслана":

Митрополит Шептицкий відправляє візиту канонічну деканата скалатского вже від 22. вересня, довершивши вперед посьвяченя церквей в Білім Камени і Розважи, як і коронациї образа Матери Божої в Олеську. По неділю 13. жовтня звізитовав вже 17 парохій з прилученими церквами; на деякі прилуки призначають окремий день до візитациї. Митрополит їде в супроводі о. прадата Александра Бачиньского та двох капелянів, оо: Скоморовского і Марчака. Ризницю архиерейску возить братчик Василиянин.

Гостить Митрополит всюда в домах приходників. Канонічна візита переводить ся як місия. По приїзді з вечера править ся молебен і панахиду, опісля проповідає Архиерей сам над одну годину. Слідуючого дня служить сам сьв. Литургію, опісля у всїх церквах, лежачи перед царскими дверима хрестом, слухає Служби Божої, котру крил. Бачиньский читає. Відтак слідує катехизация дітий шкільних і позашкільних, опісля Служба Божа сьпівана одним на то призначеним чужим сьвящеником і проповідь також чужого сьвященика (не пароха самого), на котрій присутний є сам Архиерей. Другу проповідь дер-

---

17)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

(Дальше.)

Сеї ночи в Чорнім болоті також довго не спали. В многих вікнах миготіло сьвітло, а по улицях і по ринку снували ся громадки горожан, дуже занятих, поділених на купки, розмавляючих і вимахуючих руками незвичайно живо.

На порогах домів сиділи жінки, і они, поділюючи обурене своїх мужів і братів, зітхали тяжко і проклинали.

Повний місяць сьвітив в висоти, отже горожани могли сьміло проходжувати ся, не побоюючи ся, аби впасти до рова, або калужи.

Найбільша громада вібрала ся коло Янкля Баса. Той поважний муж, не аби який грубий, з широкою бородою, спадаючою на груди, був здавалось предсідателем цілого збору.

Той найменше говорив — лише слухав, а тут що хвилї хтось надбіг і докинув нову вість до попередної, викликуючи крик гніву ибо здивованя.

— Знаєте? чули? Той драб купив в Зимній Воли сто кірців пшениці!

— Так, купив. Всї можемо присьвідчити, що то правда.

— Нехай він ослїпне!

— Нехай руку поломить!

— Нехай іде в землю!

— Красні часи!

— Не досить, що купив пшеницю в Зимній Воли, він торгував і жито в Березівці! Такий лайдак!

— Ну, ну — відозвав ся Мойсьо Фіш — богато я вже річий бачив, але того ще не бачив.

— Ви, Мойсьо, в порівнаню зі мною, дитина, — відозвав ся якийсь кашляючий старушок, — я маю богато більше літ від вас, але також ще такої річи не бачив.

— Сьвіт псує ся....

— Як то наше Чорне болото Чорним болотом, від самого початку, як оно є, ще така пригода не лучила ся!

— Нехай пропадуть вороги Сіона!

— Нехай їх вітер здуе з лиця землї!

— Скажіть менї, звідки той лайдак походить.

— А звідки дідько походить?

— Дідько з дідька, алеж той, о котрім говоримо, є наш.

Загуділо як в улию.

— Що, він жид?

— Нехай нас Господь Бог боронить від таких жидів!

— Атже ходить в капоті.

— Лїпший жид без капоти, як капота без жида.

— Правду кажете. Ви питали звідки він походить? Він походить з Варшави.

— Там є велике зіпсутє.

— Чиста зараза! На десятьох людий найдете одну душу кошерну, решта сама погань.

— То правда, — сказав Мойсьо Фіш, — я маю такий звичай, що як лиш верну з Варшави, зараз іду до лазнї і до микви, аби змити з себе погань тої Содоми.

— Такого драба треба розуму научити.

— Спокійно, поволи! — відозвав ся Янкель Бас.

— Спокійно? Янкель дуже делікатний є. Янкель хоче его може гладити по голові?

Янкель вийняв люльку з уст, подумав хвильку, і сказав:

— Як я его хочу погладити, то так добре, аби попамятав. Хочу мати на него кілька порядних бичів. Насамперед скажіть менї, як він по правді називає ся?

Якийсь малий жидок дав на то відповідь:

— Він називає ся Абрагам Фіґельман. Аби его імя щезло з лиця землї!

Янкель сказав знов:

— Мойсьо має ся довідати, де треба, чи папери того чоловіка в порядку?

— Я вже знаю — відповів Мойсьо — они без ніякого закиду. Я вже довідував ся.

жить знова сам Митрополит. По суплікациї, обході зі Сьв. Дарами і благословенєм народа довершує ся часть богослужебна.

Опісля засївши перед тетраподом, оглядає і підписує всї книги богослужебні. Проповідає і литургізає при погоді на дворі, в непогоду в церкві. Сам Архиерей з десятками сьвящеників переспоьідують майже всїх парохіян. Сьвященики прибувають також з других деканатів, щоби придивити ся порядкови візитациї.

В скалатскім деканатї посьвятив Митрополит при нагоді візитациї пять мурованих, нових церквей, а то: в Рожисках, Староміщинї, Заднишівцї, Оріхівци, Турівцї, а ще має осьвятити церков в Сороцку.

Нарід масами горне ся на ті всї торжества (особливо в Краснім, на відпусті на Чесного Хреста було до 10.000 людий), слухає популярних наук, тисне ся до сповіди, до самого Архиерея, і плаче, видячи его хрестом лежачого. Участникам процесий роздає сам хрестики, медалики і образки, заслуженим коло церкви парохіянам-братям, — грамоти похвальні. Кромі сеї богослужебної части, нарід по всїх громадах робить великі і торжествені принятя, брами триюмфальні — подекуди і 2, як в Грималові, з рускими написями і украшеними синьо-жовтими хоругвами, зеленю і живими цьвітами.

Бандериї козаків (так тут називають селяни їздців), численні з синьо-жовтими шарфами і хоругвками в руках, супроводять приїзд і відїзд Митрополита. Дорогу від кінця села аж до церкви і саму церкву вистелюють шуваром. При брамі триюмфальній дає парох цїлувати хрест, витає віт з хлїбом і сілю промовою — в дверох церкви промовляє коротко парох. Дївчата сиплють цьвіти під ноги. Бють у всї дзвони і стріляють з моздїря, брацтва зі сьвічками випроваджують при сьпівах хорів свого Владику, а сьвяточно пристроений нарід в цїлости громадить ся, бо навіть численні мами держать маленьких дїток, котрих в дома лишити не можуть і себе не хотять позбавити участи в торжестві. — Подекуди на селах тиснуть ся також жиди з торою. Імпровізовані престоли і амбони, прибрані нашими подільскими хорошими килимами, з ґірляндами живих цьвітів, виглядають мальовничо.

Всї подивляють великаньску працю неутомимого Архиерея, котрий ще в передоднї численних посьвячень заховує піст. По скоро подаваним обідї іде звідуває шкіл, віддаває візит і знову відїзд, нераз і півтретя години розкислої подільскої дороги.

В честь Архиерея давав обід п. Намістник ґр. Пініньский в Грималові на 24 осіб. Кромі духовеньства руского і латиньского були зі шляхти пп.: Розвадовский, Козебродский, Заґурский, маршалок повіта Ґрохольский, також судия і бурмістр. П. Намістник в тоастї підніс, що Русини Митрополита люблять, а Поляки подивляють. Митрополит тоастував на шляхту. Вкінци давали обід дїдичі пп. Залєскі. Там звідував Митрополит і польску охоронку, ведену панею Залєскою. Залєский руско-польским тоастом звеличав Архиерея. В Вікнї знову руский дїдич п. Володислав Федорович підносив заслуги Архиерея. П. Федорович показував свою школу килимкарску. Повітовий маршалок Заґроский в Колодіївцї дав вечерок в честь Архиерея.

Чи слотна пора дозволить ще грималівский кут деканата обїхати — не знати.

Новинки.

Львів дня 19 го жовтня 1901.

— **Є. Е. п. Міністер справ заграничних** ґр. Аґенор Голуховский, приїхав передвчера по полудни до Львова і замешкав в своїй палатї при ул. Мицкевича.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский виїхав нинї по полудни до Відня, де побуде довший час.

— **Маршалок краєвий**, ґр. Потоцкий виїхав до Кракова; в понедїлок має бути в Будапештї на авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря, відтак поїде до Відня, а в пятницю, д. 25 с. м. верне до Львова.

— **Надане презенти**. Ц. к. Намістництво надїлило презентою на опорожнену гр. к. парохію цїсарского надання в Берегах долїшних о. Володимира Ольхового, дотеперішного греко-кат. пароха в Добрянах.

— **Буковиньскі авскультанти** зібрали ся в недїлю 13-го с. м. на нараду, де обговорювали материяльне положенє австрийских авскультантів і рішили внести до ради державної петицию, в котрій домагають ся знесення безплатної служби і підвишки adiutum з 500 і 600 злр. на 800 і 1000 злр. Вкінци вибрано комісию, зложену з 3 членів, що має поступати згідно з центральним бюром австрийских авскультантів у Відни.

— **З унїверситету Франц Йосифа в Чернівцях.** В речинци звичайних вписів за зимовий піврік 1901/1902 записало ся на черновецкім унїверситетї 32 теольоґів, 322 правників, 88 слухачів фільософії і 6 фармацевтів, всїх разом 548. В порівнаню до минувшого року зросло число слухачів о 54.

— **З Перемишля** доносять: Товариство взаїмного кредиту „Віра" в Перемишли набуло на лїцитациї дня 2-го вересня с. р. найкрасшу і в дуже гарнім місци в Перемишли положену каменицю (давнїйше власність Дереньовского, над берегом Сяну при улици Побереже Франц Йосифа) за цїну 163.000 корон. Купно се з огляду на цїну купна незвичайно користне, коли взяти на увагу, що то камениця нова, перед 9 роками вибудована, коштувала властителя (сама будова) около 160.000 кор., а судово єї тепер оцїнено в дорозї екзекуциї на 253.000 корон. Акт лїцитациї став вже правосильний і „Віра" зложила вже в суді майже цїлу цїну купна. Справу купна перевів іменем того товариства з великою користию для товариства адвокат др. Кормош яко повновластник і директор товариства. Перемиські Русини задумують купити ще сусїдну каменицю і на тім місци побудувати „Народний Дім".

— **Фабрика „правдивого вина".** В Каграні коло Відня доніс хтось до уряду громадского, що якийсь Хаім Розенґартен заложив собі там на великі розміри фабрику вина і в тій цїли винайми у фірманника Бенкгайма велику пивницю. Власти висші довідавшись о тім, зробили ревізию, котра ось що показала: В пивници знайдено два гектолїтри сирупу (робить ся з бараболяної муки при помочи сїркового квасу), 8 міхів фіґ і розинків, квас винний, богато порожних бочок, прасу до вижимання вина і машину до роздушування. Той фабрикант „правдивого" і „нефальшованого" вина так робив: Спроваджував просто з Відня воду, котра іде водопроводами з гір до міста, (видко, хотїв, щоби его вино складало ся бодай з правдивої води), варив єї і кипятком наливав фіґи та розинки, роздушував їх машиною а так зроблену масу вливав до кадки, в котрій могло змістити ся 400 до 500 лїтрів; до того додавав ще сирупу і винного квасу і так то все кисло кілька днїв. Шпу, яка зверха робила ся, він зчерпував, а прочу мішанину давав до праси до вижимання і видобутий сок з неї продавав за молоде вино. Староство у Фльорісдорфі запечатало фабрику а „промисловий" Хаім буде тепер відповідати не лиш за безправне заложенє фабрики, але й за фальшоване артикулів поживи.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представлення початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. парод. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкцию та з при-

---

— Дуже добре зробили. А тепер треба нам писаря. Де є наш покутний дорадник, де Берко?

Молодий жидик висунув ся наперед.

— Слухай, є для тебе трохи роботи, лише мусить бути добре зроблена.

— Я вже зумію вигадати, щось „файн", будете вдоволені. Де то має ся робити?

— У мене дома — сказав Янкель.

— Дуже добре. Дайте на папір.

— Маєш і купи, лише спіши ся.

Удали ся до мешкання Янкля, де саме з покутним дорадником мали робити велике письмо на Абрагама Фіґельмана. Всяку погань треба вигубити, викоренити.... А чиж то не погань, коли якийсь чужий приїздить з далекого міста, поселює ся в околици і псує гандель, видирає справедливим горожанам ті зиски, котрі від давен давна, від непамятних часів належали до Чорногоболота?

Зібрані на ринку горожани стали розходити ся до домів, лише Мойсьо Фіш і Ушер Енґельман не мали охоти спати. Сїли на великім камени коло школи і вели таку розмову:

— Ушер — сказав Мойсьо — знаєте ви, що я гадаю?

— Що ви гадаєте?

— Я гадаю то само, що й ви.

— Ви гадаєте, що є на сьвітї богато таких річий, о котрих не можна нїчого иншого сказати, як лиш, що они дуже „пфе".

— Ви вгадали, я саме о тім думав.

Оба мужі попали в мовчанку і почали кивати головами, що вказує на велике напруженє ума.

По хвили Мойсьо глубоко зітхнув і сказав:

— Так є, пфе!

— Дуже пфе! — відповів Ушер і зараз спитав: — Чуєте, чи ви коли роздумували над тим словом „пфе"?

— Признаюсь вам, що нї. То слово дуже звичайне, не приходить в учених книгах, а уживає его хто хоче і коли хоче, женщина, навіть мала дитина.

— Я я роздумував над ним.

— Ви?

— І цїлком того не жалую. То є слово мале, але дуже обмисте. В его трех буквах містить ся тілько, що в трех добре наложених фірах.

— Що може містити ся?

— Послухайте-но лиш. Коли вимавляєте слово „пфе", то цїле ваше лице зміняє ся, уста викривляють ся, як колиб мали в собі щось дуже квасного і маєте охоту плюнути.

— Правда є.

— Ваш ніс робить ся тоді подібний до сушеної грушки і неприємно морщить ся, як коли би залетів до него дуже поганий воздух. Ваші очи мимохіть замикають ся, мов би не хотїли дивити ся на то, о чім ви сказали пфе! Здвигаєте раменами, відвертаєте голову, лучає ся також, що махнете рукою, немов би хотїли відогнати від себе докучливу і вїзливу муху. Може не правда?

— Дуже правдива правда.

— Покажіть менї друге слово, при вимовлюваню котрого чоловік виявляє тілько неприємности цїлим тїлом своїм, всїми членами?

— Ну, не хочу вимовити в злу годину. Нехай на наших ворогів оберне ся. Знаю ще гірше слово.

— Хочете сказати: та слабість?

— Так.

— Не є то добрий примір. Такі слова, як, Боже борони, слабість, смерть, будять в нас лиш одно чувство, то є страх. Чоловік боїть ся, дрожить, то правда, але не викривлює уст, не морщить носа, не прижмурює очий. Не досить того, що чоловік, вимовляючи слово „пфе", робить тілько ріжних рухів тїлом, він чує також дуже живі рухи в души. Дрожить в нім гнїв, засоромленє, обридженє, неохота, прикрість, смуток, жаль і дуже богато ріжних чувств, зависимих від обставин. Нинї з причини того драба, о котрім була бесїда на ринку, не найдете в Чорнїмболотї нї одного чоловіка, котрий не вимовив би слова „пфе" хоч десять разів, а чи ви не бачили, кілько було притім обурення і лютости? Ви певне уважали, як сильовували! Як ми всї сильовували!...

— Нехай то спаде на его голову!

— Нехай спаде. Але признаєте менї, що я цїлком не тратив часу дармо, роздумуючи над тим маленьким словом і цїлком не зле очеркнув я его значінє, але не тут конець. Взагалї люблю ходити далеко по стежках думання, отже і сим разом не задержу ся на початку. Кождий товар має кілька родів, чому ж би і то слово не мало мати родів. Я саме хочу ті роди почислити, а є їх дуже богато: таке маленьке „пфе", котре каже ся маленький

…ядом до уставленя букв. Ціна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійский (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школі.

— **Варварство цивілізаторів.** Здає ся, що теперішні Німці — очевидно не всї, а лиш ті, що суть слїпим орудием очевидно несповна розуму верховодів — перейшли ще Гунів, котрих вибрали собі за взорець вибираючись в похід до Хіни, бо ось аж на яке варварство они здобули ся. З Берлина доносять: Пароходом „Тукуман“ приїхав до Вільгельмсгофен маринарский лазарет з Хіни і привіз з собою голову того Хінця, Ен-гаі, котрий убив німецкого посла Кеттелєра. Голову ту вислано до Берлина. — Ще того потреба, щоби ту голову виставлено публично і побирано вступне за єї оглядане; міг би хтось в Берлинї зробити на тім не злий інтерес.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Дня 10 жовтня с. р. отворено на шляху Орлів—Тарнів поміж стациями Бобова і Богоневичі—Тяжковичі в будцї стражничій ч. 36 перестанок „Плавна“ для руху особового і обмеженого руху пакункового. Білети їзди видає ся на згаданім перестанку, а експедиция пакунків відбуває за оплатою належитости в стациї відбору. Час відїзду поїздів, вадержуючих ся на тім перестанку, подано в залученім оповіщеню.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 жовтня. При вчерашнім виборі першого віцепрезидента палати вибрано на 225 голосуючих послів 120 голосами пос. Кайзера, бо 125 карток було білих. Коли Кайзер по виборі почав дякувати за вибір, вийшли з салї посли ческі, польскі і словіньскі. Той вибір принятий цїлою палатою неприхильно, бо Кайзер не тїшить ся у нїякого сторонництва нї повагою нї симпатиєю, а нїмецка народна партия поставила єго лиш тому кандидатом аби позбути ся єго проводу в своїм клюбі.

Петербур 19 жовтня. Ґубернатором у Вильнї іменований ґенерал Валь.

Константинополь 19 жовтня. В однїй тутешнїй родинї занедужали 4 особи на джуму, з котрих одна померла. — На француским кораблн, що прибув оногди зі Смирни, занедужав на джуму корабельний хлопець. Заряджено средства осторожности.

Льондон 19 жовтня. З 200 охотників, котрі мали удати ся до полудневої Африки для доповненя войска, 50 утїкло. Між анґлїйскими вояками невдоволенє з причини невиплачуваня їм заслуженини.

Надіслане.

дитині, коли трохи болотом обмаже ся і таке велике „пфе“, яке ми вині вимавляли в обуренем, слухаючи о тім, що той драб зробив! Від першого до другого кількож степенів? Мойсю, погадайте ви, кілько може бути степенів?

— Моме кільканайцяты....

— Може сто, може кільканайцять, може тисяч, може кілька тисячів! Уважайте лиш, кілько разів лучить ся вам вимовити то слово.

Довго ще говорив о тім УшерЕнґельман і був би може балакав до білого дня, бо з хорошого повісма, можна прясти дуже довгу нитку, але обох мужів взяла сонність, тому сказавши собі взаїмно добре слово, розійшли ся кождий з них до дому, аби дати випочати своїм двіста сорок вісьмом членам.

Мойсю застав свою хорошу жену, що ще не спала.

Стояла над величезною балїєю, наповнену течию темної краски, доливала до неї з ріжних фляшок всячини, заглядаючи що хвилї до якогось густо записаного зшитка.

— Що то! Не спиш ще? — спитав муж.

— А як би я тобі сказала, що сплю.

— То була би неправда....

— То чогож питаєш о то, що на власні очи видиш, мудрий чоловіче?

Щож ти робиш?

— На ярмарку питали о француске вино. Приладжу цїлу балїю того смаку, після припису мого батька. Будуть мати дуже добрий „Ляфіт“. Ти завтра рано стягнеш до фляшок, закоркуєш і прилїпиш етикети. Будеш уміти?

— Таж я все то роблю, — Ну, памятай, що то старе вино, случайно куплене від одного збіднїлого купця з Варшави. Мій тато все так говорив і продавав такий сам інтерес по два рублї фляшку. Він дав менї свої рецепти. До Затраченця, як буде хто звідтам, посилаю завтра без нїякого питаня дванайцять фляшок.

Длячого маєш посилати, чи жадав?

— Він не жадав, але я жадаю мати від него двайцять чотири рублї.

Сказавши то Малка розсьміяла ся, що зробило дуже прикре вражінє на мужу.

Слухай, Малцю — сказав лагідно — длячого ти, коли говориш о Затраченци, то все сьмієш ся і тїшиш ся?

— Бо я так люблю.

— А я тебе прошу не сьмій ся.

— Ти?

— Не сьмій ся, бо то є пфе!

Сказавши то, Мойсьо відійшов з великою повагою і пішов спати. Уснув але сон мав тяжкий.

Видів перед собою два „пфе“: одно величаньске, кагальне, що нависло над цїлим місточком мов чорна хмара; другеж „пфе“ усьміхнене, веселе їхало на легкій бричцї від Затраченця просто перед „Зеленого лебедя“ до Малки.

Очевидно, чоловік мучений такими двома марами, спокійно спати не може.

(Дальше буде).

— **Наш нервовий вік**, котрим часто гордимо, видає сам стараним і гиґієнічним способом відживлюваня средства для злагодженя напружаючої працї в використовуваню поступу і тим побільшає загальний добробит і жизненну силу народів. До тих средств належить передусїм Катрайнера Кнайпівска кава солодова, котра есть надзвичайно здоровим додатком до кави зернистої. Навіть при ужитю дорожшого рода зернистої кави, копти не збільшають ся, а кава значно зискує на смаку. Де знов розходить ся о більшу ощадність, там навіть чиста Катрайнера Кнайпівска кава солодова дає смачний напиток, бо має она сама в собі смак кави зернистої, котрого додаєсь її після приписів Катрайнера в вивару кавової ростини. Она дуже легко стравна, витворює кров і здоровий вигляд і як дуже поживну поручають єї загально лїкарі женщинам і дїтям, як також тим особам, котрим безоглядно заборонено зернисту каву. Нехай проте нїяка господиня нї мати не зволїкає довше з заведенем тої правдивої „родинної кави“, але треба при закупцї добре звернути увагу на оригінальне опаковане з охоронною маркою сьвященика Кнайпа і назвиска Катрайнера.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Найвисші відзначеня від Дирекциї дібр Єго ц. і к. Вел. Цїсаря Франц Йосифа I., від корол. угорских домен, від Вис. ц. к. Міністерства рільництва і ц. к. господарского Товариства у Відни і Академії винаходів в Парижи.

Оригінальні машини рільничі

Ф. ВІХТЕРЛЬЕ в ПРОСЦІЙОВІ

а іменно: знані сїчкарнї „Ню Модель“, „Польонїя“, „ТН“ і „ТНА“ о 3 і 4 ножах, сївники рядові „Монтанїя“, молотїльнї з кованими щитами, криті кірати і т. п. Млинки до очищуваня збіжа почавши від 78 К., трієри, праси до олїю, ваги, сикавки огневі, знаряди ковальскі, міхи, бормашини, як і машини до шитя,

з першорядних фабрик, поручають найдешевше

І. НАЙБЕРҐЕР і С-ка, Львів.

Склади у власнім домі при ул. ГОРОДЕЦКІЙ ч. 53, де також всїлякі замовленя просимо присилати.

Ц. к. концесионоване

Бюро подорожий і спедицийне

Софії Бесядецкої

ОСЬВЕНЦІМ, дворець зелїзниці

продає білети зелїзничі окружні, карти корабельні I-ої і II-ої кляси, як також карти **межипокладові** для **емігрантів до Америки.**

Проспекта даром і оплатно.

„Fotografische Mittheilungen“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феників. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Сверческ[им] в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижднєвника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та агенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).